

Autor neznámý

řišla jsem o všechno, co jsem kdy milovala," uvažovala Barenzie sklíčeně, hledíc na rytíře ze svého doprovodu a komorné, sedící v kočáře jedoucím jí po boku. "Přesto jsem získala velké bohatství a moc, a mám šanci získat ještě víc. Draze jsem za to zaplatila. Teď už mnohem lépe chápu, proč Tiber Septim svoji moc tolik miluje, jestli za ni takovéhle ceny platil často. Protože hodnota toho, co získáme, se zajisté měří tím, kolik zaplatíme." Podle svého přání jela na krásné grošované klisně, oděna jako válečník v třípytlivé kroužkové zbroji z dílen temných elfů.

Jak dny pomalu ubíhaly a její družina ujížděla cestou vinoucí se k východu, začaly se kolem zvedat strmé horské stráně Morrowindu. Vzduch zřídil a neustále vanul chladný vítr pozdního podzimu. Obklopovala je sladce kořeněná vůně pozdně kvetoucí černé růže, díky své nenáročnosti tolik typické pro kamenitou a skalnatou krajinu zdejší vysočiny. Ve vesničkách i městech se sbíhali odraní temní elfové, aby volali její jméno nebo prostě jen zírali. Většina rytířů z jejího doprovodu byli Redgardi, bylo mezi nimi ale i několik vznešených elfů, nordů a Bretonů. Jak stále více pronikali do vnitrozemí Morrowindu, byl na nich vidět rostoucí nepokoj a neklid a drželi se pohromadě v bezpečných skupinkách. Dokonce i elfí rytíři vypadali ostražitě.

Zato Barenzie se konečně cítila doma. Vnímala, jak ji země vítá. Její země.

Symmachus jí přijel naproti na hranici Žalovínu. Doprovázela ho skupina rytířů, z nichž asi polovina byli temní elfové. Všimla si ovšem, že výstroj mají císařskou.

Její příjezd do města doprovázela velká sláva a uvítací proslovy vznešených osobností.

Nechal jsem pro tebe zrenovovat královniny komnaty, řekl jí generál později, když přijeli do paláce. "Ale pokud se ti něco nebude líbit, samozřejmě to můžeš změnit." Pak se pustil do popisování podrobností korunovace, která měla proběhnout za týden. Byl to ten starý pánovitý elf, jakého znala, jenže tentokrát z něj vycítila i něco nového. Doufal v její souhlas s přípravami, které dělal, dokonce po něm dychtil. To bylo něco nezvyklého. Nikdy předtím po chvále netoužil.

Na její pobyt v císařském městě se ani slovem nevyptával, a dokonce ani na její poměr s Tiberem Septimem - ačkoliv si Barenzie byla jistá, že mu Drelliane vše podrobně vylíčila, nebo ještě předtím napsala.

Samotný obřad byl, jako tolik dalších věcí, spojením starého a nového - část byla převzata z pradávnej tradice temných elfů z Žalovínu, zatímco jiné části se držely císařských nařízeních. Přisahal službu císařství a Tiberu Septimovi stejně jako Žalovínu a jeho lidu. Přijala sliby věrnosti a oddanosti od lidu, šlechty a rady. Ta se skládala z císařských vyslanců (říkalo se jim "poradci") a domorodých zástupců žalovínského lidu, což v souladu s elfími zvyky byli většinou staršinové.

Barenzie si později uvědomila, že většinu času tehdy trávila snahou usmířit tyto dvě frakce a jejich přátele. O většinu usmiřování se měli postarat staršinové, kteří měli větší šanci prosadit u lidí reformy zavedené císařstvím a týkající se zejména vlastnictví půdy a zemědělství. Jenže většina z těchto reforem mířila jednoznačně proti zvykům temných elfů. Tiber Septim, "ve jménu Jediného", ustanovil nové tradice - a zjevně očekával, že ho budou poslouchat i bohové a bohyně.

Nová královna se vrhla do práce a do studií. Lásky a mužů měla na dlouho dost, ne-li navždy. Zjistila, že existují i jiná potěšení, jak jí kdysi sliboval Symmachus: potěšení myslí a potěšení moci. Hluboce (a překvapivě, neboť v císařském městě ji úsilí jejích učitelů spíše obtěžovalo) si oblíbila historii a mytologii temných elfů, snad z touhy lépe poznat národ, z něž pocházela. Potěšilo ji, když zjistila, že to už odnepaměti byli hrdí válečníci, zruční řemeslníci a dovední mágové.

Tiber Septim žil ještě půl století, během nichž ho několikrát navštívila, když byla z různých státnických důvodů pozvána do císařského města. Vždy ji vřele přivítal, a pokud situace dovolila, dokonce spolu dlouze rozprávěli o událostech v

císařství. Zdálo se, že úplně zapomněl, že mezi nimi někdy bylo něco víc než dobré přátelství a pevné politické spojenectví. Ubíhající roky se na něm moc nepodepisovaly, povídalo se, že jeho mágové vytvořili kouzla podporující jeho životní sílu. Dokonce se tvrdilo, že mu Jediný dal nesmrtelnost. Pak ale jednoho dne přijel posel se zprávou, že Tiber Septim zemřel, a na jeho místo na trůně nastoupil jeho vnuk Pelagius.

Vyslechli si tu zprávu v soukromí, jen ona a Symmachus. Někdejší císařský generál a nyní její věrný ministerský předseda ji přijal se stoickým klidem, jako ostatně skoro všechno.

Připadá mi, jako by to ani nebylo možné, řekla Barenzie.

Říkal jsem ti to. Tak to u lidí chodí. Žijí krátce. A v podstatě na tom nezáleží. Jeho moc žije dál a nyní ji má v rukou jeho vnuk.

Kdysi jsi ho nazýval svým přítelem. Copak nic necítíš? Žádnou lítost?

Pokrčil rameny. "Byly časy, kdy pro mě byl i něco víc. Co cítíš ty, Barenzie?" Už dávno si v soukromí neříkali formálními tituly.

Prázdnotu. Osamění, řekla, a pak i ona pokrčila rameny. "Ale to není žádná novinka."

Ano. Já vím, řekl měkce a vzal ji za ruku. "Barenzie..." obrátil její tvář k sobě a políbil ji.

Ohromilo ji to. Nevzpomínala si, že by se jí kdy předtím alespoň dotkl. Nikdy na něj takhle nemyslela - a přesto teď ucítila to staré známé teplo, šířící se jejím tělem. Už dávno zapomněla, jaké to je, jak to hřeje. Nebyl to ten spalující žár, jaký cítila s Tiberem Septimem, ale uklidňující, všeobjímající vřelost, kterou si nějak spojovala s... se Slámkou! Slámka. Chudák Slámka. Už tak dlouho si na něj nevzpomněla. Teď už bude ve středním věku, pokud ještě vůbec žije. Nejspíš s tuctem dětí, pomyslela si láskyplně... a milou ženou, která snad zvládne mluvit za dva.

Vezmi si mě, Barenzie, řekl Symmachus, jako by přečetl její myšlenky na sňatky, děti... manželky. "Pracoval jsem, dřel se a čekal jsem už dost dlouho, nemyslíš?"

Manželství. Prostáček s prostými sny. Ta myšlenka jí vytanula v mysli, jasná a nezvaná. Nepomyslela si kdysi to samé o Slámkovi, tak strašně dávno? Ale proč vlastně ne? Když ne Symmachus, kdo jiný?

Mnoho z velkých šlechtických rodin Morrowindu bylo v Tiberově velké válce za sjednocení vyhlazeno, ještě než byla podepsána mírová dohoda. Vláda temných elfů byla obnovena, ano - ale ne stará, skutečná šlechta. Většina dnešních šlechticů byli zbohatlíci jako Symmachus, a navíc si to ani z poloviny tak nezasloužili. On bojoval za udržení Žalovínu v celku a při síle, zatímco jejich takzvaní rádcové by se na něj snesli jako supi a po kouskách ho rozebrali a zničili, stejně jako byl zničen Ebonhart. Bojoval za Žalovín, bojoval za ni, zatímco ona a její království rostly a vzkvétaly. Pociťovala náhlý příval vděčnosti - a nepopíratelně také citu. Byl pevný a spolehlivý. A dobře jí sloužil. A miloval ji.

Proč ne? usmála se. A vzala ho za ruku. A políbila.

Byl to dobrý svazek, jak z pohledu politického, tak osobního. Zatímco k ní cítil vnuk Tibera Septima, císař Pelagius I, nepřátelství, starému příteli svého otce naprosto důvěřoval.

Neoblomný morrowindský lid však na Symmacha stále pohlížel s podezřením, vyčítaje mu prostý původ a úzké svazky s císařstvím. Královna obliba ovšem byla neochvějná. "Paní Barenzie je jednou z nás," šeptalo se mezi lidmi. "I ona je zajatcem."

Barenzie byla spokojená. Měla práci a měla potěšení - co víc by mohla od života chtít?

Roky rychle ubíhaly, bylo třeba řešit krize, přečkat bouře, hladomory a neúspěchy, zhatit spiknutí a popravit zrádce. Žalovín stále vzkvétal. Její lidé byli v bezpečí a měli co jíst, její doly a statky vynášely. Všechno bylo v pořádku - až na to, že z královského svazku nevězeli žádní potomci. Žádní dědicové. Elfí děti přicházejí pomalu a jsou náročné na vřelé přijetí - a ta ze vznešených rodin ještě více. Takže uběhlo mnoho desetiletí, než si začali dělat starosti.

Chyba je na mé straně, Symmachu. Jsem vadné zboží, řekla Barenzie hořce. "Jestli si chceš vzít jinou..."

Žádnou jinou nechci, řekl Symmachus mírně. "A ani nevím jistě, že je to tvoje vina. Možná je moje. Ale což. Ať je to jak chce, najdeme lék. Jestli je něco poškozeného, určitě to lze nějak opravit."

Jak? Když se neodvažujeme nikomu prozradit, jak to ve skutečnosti bylo? Na přísahy léčitelů se nedá vždy spolehnout.

To nevadí, stačí, když trochu změníme čas a okolnosti. Ať řekneme nebo zatajíme cokoliv, Vypravěč Jefre nikdy nespí. Jeho božská mysl a hbitý jazyk neustále šíří klepy a pověsti.

Kněží, léčitelé i mágové přicházeli a odcházeli. Žádné jejich modlitby, lektvary a kouzla ale nepřinesly ani sebemenší naději, že by květ mohl rozkvést, natož přinést alespoň jediný plod. Nakonec se tím přestali zabývat a ponechali to v rukou bohů. Byli ještě mladí, alespoň podle elfích měřítek, a měli před sebou ještě celá staletí. Měli čas. Elfové vždycky mají čas.

Barenzie seděla u oběda ve velké síni, hrála si s jídlem na talíři, nudila se a zároveň byla neklidná. Symmachus byl pryč, Uriel Septim, prapravnuk Tibera Septima, ho povolal do císařského města. Nebo to byl praprapravnuk? Uvědomila si, že už to přestala počítat. Jejich tváře jí v paměti splývaly jedna s druhou. Možná měla jet s ním, ale musela se věnovat delegaci z Tearu, která přijela v naprosto nudné záležitosti, vyžadující si ovšem velmi delikátní přístup.

Ve výklenku na konci síně zpíval bard, Barenzie ale neposlouchala. Poslední dobou jí všechny písně připadaly stejné, ať nové, nebo staré. Pak ale nějaký verš přilákal její pozornost. Zpíval o svobodě, o dobrodružství, o osvobození Morrowindu z područí. Jak se opovažuje?! Barenzie se na židli vzpřímila a zahleděla se na něj. A co horšího, uvědomila si, že zpívá o nějaké pradávné, dávno zapomenuté válce s nordy ze Skyrimu a chválí hrdinství králů Edwarda a Moraelyna a jejich statečných Družiníků. Příběh byl hodně starý, ano, ale ta píseň byla nová... a její význam... Barenzie si nebyla jistá.

Odvážný chlapík, tenhle bard, a má silný hlas plný vášně, a dobré ucho na hudbu. Vlastně je docela pěkný, takovým tím nedbalým způsobem. Nevypadal, že je na tom nějak zvlášť dobře, ani nebyl zrovna mladý. Rozhodně ne méně než století. Proč ho ještě neslyšela zpívat, nebo alespoň neslyšela o něm?

Kdo je to? zeptala se jedné z dvorních dam.

Žena pokrčila rameny a řekla, "Říká si Slavík, má paní. Zdá se, jakoby o něm nikdo nic nevěděl." Požádej ho, aby za mnou zašel, až skončí.

Muž zvaný Slavík k ní přišel a poděkoval za poctu královské audience, a také za těžký měšec, který mu podala. Usoudila, že jeho chování vůbec odvážné není, spíš byl tichý a skromný. Ochotně se dělil o drby o ostatních, ale o něm se nedozvěděla nic - všechny otázky odvracel žertovnou odpovědí nebo lechtivým příběhem. Vyprávěl je však tak okouzlujícím způsobem, že nebylo možné mít mu to jakkoliv za zlé.

Mé pravé jméno? Má paní, já nejsem nikdo. Však co dím, moji rodiče mě pojmenovali Nic Nejsa - nebo to bylo Jekdo To? Co na tom záleží? Nezáleží. Jak mohou rodiče dát jméno tomu, koho neznají? Ha! Už vím, to bylo to jméno. Nez Nat. Už jsem Slavíkem tak dlouho, že si to ani nepamatuji. Měsíc, nejméně - nebo to byl týden? Paměť mám plnou písní a příběhů, víš, má paní. Na mě už nic nezůstalo. Jsem vlastně úplně hloupý. A kde jsem se narodil? Proč se ptáš, přece v Toj Ekde. Chtěl bych se jednou usadit v Kokde Sidale, až mě tam cesty zavedou ... ale nespěchám.

Aha. A tvoje žena bude Přesnákrá?

Jste velmi bystrá, má paní. Možná, možná. Ačkoliv i ChuspěVe dokáže být velice okouzlující, tedy občas.

Ach tak. Takže tys přelétává jako pták?

Jako vítr, má paní. Vanu sem a tam, žhavý i chladný, jak zrovna kostky náhody padnou. Tak tak, náhoda, ta mi padne. Nic jiného mi nesluší.

Barenzie se usmála. "Zůstaň tedy nějaký čas s námi ... pokud chceš, můj pane Nýblud."

Jak si přeješ, má paní Stráby.

Po té krátké rozmluvě měla Barenzie pocit, že má náhle znovu trochu větší chuť do života. Vše, co bylo omšelé, se zdálo zase novým a čerstvým. S chutí vstávala do každého dalšího dne a těšila se na rozmluvy se Slavíkem a na jeho písně. Na rozdíl od jiných bardů nikdy nezpíval chvalozpěvy, o ní ani o jiných ženách. Pěl jen o vznešeném dobrodružství a hrdinských činech.

Když se ho na to zeptala, odpověděl: "Jakou větší chválu své krásy by sis mohla přát, než tu, kterou ti dává tvé zrcadlo? A pokud si přeješ slyšet slova, pak máš ve svých službách ty největší z největších, slovnější než já, nezkušený mladík. Jak bych s nimi mohl soupeřit, já, který se zrodil sotva minulý týden?"

Tehdy výjimečně rozmlouvali v soukromí. Královna, nemohouc usnout, ho povolala do své komnaty, aby ji svou písní uklidnil. "Jsi líný a zbabělý. Zpívej, nebo se rozluč s mojí přízní."

Má paní, abych tě mohl velebit, musím tě znát. Jenže tebe znát nelze. Jsi zahalena záhadou, čarovným oblakem.

Ne, nejsem. To tvá slova snovají ty čáry. Tvá slova... a tvé oči. A tvé tělo. Poznej mě, jestli chceš. Poznej mě, jestli si troufáš.

Přišel k ní. Leželi vedle sebe, líbali se, objímali. "Skutečnou Barenzii nezná ani Barenzie sama," zašeptal tiše, "tak jak mohu já? Má paní, ty hledáš, ač o tom sama nevíš; nenacházíš a ani nevíš co. Co by sis přála, čeho už nemáš?"

Vášeň, odpověděla. "Vášeň. A děti z ní zrozené."

A pro své děti si přeješ čeho? Jaké dědictví by mohly dostat?

Svobodu, řekla. "Svobodu být tím, čím budou chtít. Řekni mi, ty, kdo se zdáš tak moudrý těmto očím i uším, a duši, která je spojuje. Kde to vše najdu?"

Jedno leží vedle tebe, druhé pod tebou. Ale odvážíš se natáhnout ruku a chopit se toho, co může být tvé a tvých dětí?

Symmachus...

V mé osobě je odpověď na část toho, po čem toužíš. Druhá leží skryta pod námi, přímo ve tvých královských dolech. Věc, která nám dá moc splnit naše sny. Ta, s níž Edward a Moraelyn osvobodili Vysokou skálu a její duši z nenáviděné nadvlády nordů. Je-li použita správně, má paní, nikdo se jí nemůže postavit, dokonce ani s mocí, jakou vládne císař. Svoboda, říkáš? Barenzie, ona tě osvobodí z řetězů, které tě svazují. Přemýšlej o tom, má paní. Znovu ji políbil, něžně, a odtáhl se.

Odcházíš...? vykřikla. Její tělo po něm toužilo.

Pro tentokrát, řekl. "Radosti těla nejsou ničím ve srovnání s tím, čeho bychom mohli společně dosáhnout. Teď tě nechám přemýšlet o všem, co jsem ti řekl."

Nepotřebuji přemýšlet. Co musíme udělat? Co je třeba přichystat?

Přichystat? Nic. Do dolů nelze volně vstoupit, pravda. Ale s královnou po boku mi nikdo cestu nezakřídí. A jakmile budeme uvnitř, dovedu tě tam, kde je ona věc ukryta, a vyzvednu ji z místa jejího odpočinku.

Pak vzpomínky na její dlouhá studia konečně zapadly na místo. "Roh vyvolávání," zašeptala s posvátnou úctou. "Je to tak? Je to možné? Jak to víš? Četla jsem, že je pohřben v bezedných jeskyních Daggerfallu."

Nikolivěk. Dlouho jsem tuto věc studoval. Král Edward před svou smrtí dal Roh do opatrování svému starému příteli, králi Moraelynovi. On ho pak tajně ukryl sem do Žalovínu a světil ho do péče boha Ephena, jehož rodiště je právě zde. Věž, že mě stálo přemnohé roky a předaleké cesty, abych to odhalil.

Ale co bůh? Co Ephen?

Věř mi, paní mého srdce. Vše bude v pořádku. Tiše se zasmál, rychle ji naposledy políbil a byl pryč.

Druhého dne prošli kolem stráží velkými branami do dolů a vydali se do jejich hlubin. Pod záminkou pravidelné kontroly Barenzie, sama jen se Slavíkem po boku, sestupovala podzemními jeskyněmi stále hlouběji. Nakonec se dostali k zavřeným dveřím, zřejmě už celé roky zapomenutým. Když vešli, zjistili, že vedou do prastaré a dlouho opuštěné části dolů. Cesta to byla nebezpečná, neboť část starých šachet se za ty roky zhroutila. Několikrát museli přelézat suť, nebo hledat cestu kolem závalů, které přelézt nešly. Sem tam se na ně vrhaly divoké krysy a obrovští pavouci, ale proti Barenziiným ohnivým kouzlům a Slavíkově hbité dýce neměli šanci.

Už jsme pryč příliš dlouho, řekla Barenzie konečně. "Budou nás hledat. Co jim řeknu?"

Co ti bude libo, zasmál se Slavík. "Jsi královna, nebo snad ne?"

Symmachus-

Ten prostáček poslouchá kohokoliv, kdo má právě moc. Vždy to dělal a vždy bude. A moc budeme mít my, má paní milovaná. Jeho rty byly tím nejsladším vínem, dotek hřál víc než plamen a mrazil jako ledovec.

Teď, řekla. "Vezmi si mě. Jsem připravena." Její tělo jako by vibrovalo, každý nerv i sval byl napjatý k prasknutí.

Ještě ne. Ne tady, ne takto. Ukázal rukou kolem na hromady zaprášeného kamení a strohé kamenné zdi. "Ale už zanedlouho." Barenzie zdráhavě kývla na souhlas. Vyrázili dál.

Tady, řekl nakonec a zastavil se před černočernou bariérou. "Tady je." Nakreslil do prachu runu a druhou rukou přitom tvořil ve vzduchu kouzlo.

Zeď se rozpustila. Odhalila před nimi vstup do jakési prastaré svatyně. Uprostřed stála socha boha, s kladivem v ruce, napřaženým nad kovadlinou z adamantia.

Při mé krvi, Ephene, vykřikl Slavík, "Vyzývám tě, vzbud' se! Volá tě Moraelynův dědic z Ebonhartu, poslední z královské linie, ten, jenž s tebou sdílí krev. Ve chvíli nejvyšší nouze Morrowindu, když duše i těla celého elfího národa jsou ohroženy, tě žádám. Vydej mi to, co od věků strážíš! Zde stojím a žádám tě, udeř!"

Na ta poslední slova socha zazářila a ožila, oči z černého kamene náhle rudě žhnuly. Mohutná hlava pokývla, kladivo udeřilo do kovadliny a ta se rozpadla s ohlušujícím hřměním, při němž se na prach rozpadl i samotný kamenný bůh. Barenzie si rukama zakryla uši a skrčila se; třásla se a hlasitě naříkala.

Slavík bez obav udělal krok vpřed a s nadšeným výkřikem se chopil věci ležící mezi troskami. Zvedl ji vysoko nad hlavu.

Někdo jde! zavolala polekaně Barenzie. A pak si poprvé všimla, co to vlastně drží. "Ale to není Roh, to je - to je Hůl!"

Vskutku, má paní. Konečně jsi prohlédla! Slavík se hlasitě zasmál. "Promiň mi to, má sladká paní, ale musím tě opustit. Možná se jednoho dne znovu sejdem. Ale prozatím... prozatím se loučím, Symmachu," řekl ve zbroji oděné postavě, která se za nimi objevila. "Je jenom tvá. Můžeš si ji vzít zpět."

Ne! vykřikla Barenzie. Vyrázila a běžela k němu, ale on už byl pryč. Zmizel, jako by se vypařil, zrovna když k němu Symmachus doběhl, dlouhý meč napřažený. Jeho čepel prořízla jen prázdný vzduch. Pak zůstal stát, nehnutě, jako by chtěl nahradit kamenného boha.

Barenzie neřekla nic, nic neslyšela, nic neviděla... nic necítila...

Symmachus řekl zhruba dvěma tuctům elfů, kteří ho doprovázeli, že se Slavík s královnou Barenzií ztratili a napadli je obří pavouci. Že Slavík uklouzl a zřít se do hluboké trhliny, která se nad ním zavřela. Že jeho tělo už nelze vyzvednout. Že to královnou těžce otřásl a že hluboce truchlí nad ztrátou svého přítele, který padl při její obraně. Taková byla síla Symmachovy osobnosti a jeho velitelská autorita, že překvapení rytíři, z nichž nikdo nespátřil víc než zlomky toho, co se vlastně stalo, byli přesvědčeni, že tomu bylo přesně tak, jak řekl.

Královnu doprovodili zpět do paláce a do jejích komnat. Poslala komornou pryč a sedla si k zrcadlu. Dlouho tam seděla, ochromená, příliš rozrušená dokonce i na to, aby mohla plakat. Symmachus stál za ní.

Máš vůbec představu, cos udělala? řekl konečně - prostě a chladně.

Měls mi to říct, zašeptala Barenzie. "Hůl chaosu! Ani ve snu mě nenapadlo, že je tady. Řekl mi- řekl-" ze rtů jí uniklo jen zakňourání, pak ji zoufalství srazilo do křesla. "Co jsem to udělala? Co jsem to jen udělala? Co se teď stane? Co se se mnou stane? S námi?"

Milovalas ho?

Ano. Ano, ano, ano! Ach můj Symmachu, bohové mi buďte milostivi, ale milovala jsem ho. Milovala. Ale teď... teď... nevím... nejsem si jistá... já...

Symmachovy tvrdé rysy mírně změkly a jeho oči zazářily novým světlem. Vzdychl. "Když je to takhle... Nakonec ještě budeš matkou, pokud je to jen trochu v mé moci. A ten zbytek - Barenzie, má nejdražší Barenzie, hádám, žes na naši zemi přivolala bouři. Bude nějaký čas trvat, než se mraky stáhnou. Ale až to přijde, překonáme to společně. Jako už tolikrát."

Přistoupil k ní, svlékl ji a odnesl do postele. Její zesláblé tělo, plné zoufalství a touhy, reagovalo na jeho pevná objetí jako nikdy předtím, vytrysklo z něj vše, co v ní Slavík probudil. A zároveň to uklidnilo neodbytné přízraky všeho, co zničil.

Byla vyprázdněná a prázdná. A pak byla naplněna, zrodilo se v ní dítě a začalo růst. A jak rostlo, sílil i její cit k trpělivému, věrnému, oddanému Symmachovi, přeměněný z dlouhého přátelství a nezlomné náklonnosti, který teď, konečně, dozrál k plnosti pravé lásky. O osm let později byl jejich svazek požehnán znovu, tentokrát dcerou.

Okamžitě poté, co Slavík ukradl Hůl chaosu, poslal Symmachus spěšného tajného posla Urielu Septimovi. Nejel sám, jak by to učinil normálně, rozhodl se raději zůstat po dobu jejího požehnaného stavu s Barenzií. Za to, a za krádež samotnou, si od Uriela Septima vysloužil dočasnou nelibost a nespravedlivé podezření. Za zlodějem byli vysláni špehové, ale zdálo se, že Slavík zmizel tam, odkud přišel - ať to bylo kdekoliv.

Možná byl z části temný elf, řekla Barenzie, "ale myslím, že částečně i člověk, v přestrojení. Jinak bych tak rychle neotěhotněla."

Z části temný elf, to jistě, a navíc ze starého rodu Ra'athim, jinak by nedokázal Hůl osvobodit, uvažoval Symmachus. Obrátil se a upřeně se na ni zadíval. "Nemyslím, že by se s tebou vyspal. Jako elf se neodvažoval, protože pak by se od tebe nedokázal odloučit." Usmál se. Pak znovu zvažněl. "Věděl, že tady je Hůl, a ne Roh, a že se bude muset teleportovat do bezpečí. Hůl není zbraň, která by mu pomohla uniknout, na rozdíl od Rohu. Pochválení buďte bohové, že alespoň ten nemá! Zdá se, že všechno šlo tak, jak předpokládal - ale jak to věděl? Hůl jsem tam uložil sám, s pomocí zchudlého příslušníka klanu Ra'athim, který teď za odměnu sedí na trůně v Ebonhartsském hradu. Roh si vzal Tiber Septim, Hůl však svěřil do opatrování. Běda! Teď může Slavík pomocí Hole zasévat sémě sváru a hádek kamkoliv půjde, bude-li si to přát. Přesto mu to samo o sobě moc nepřinese. To spočívá v Rohu a schopnosti ho použít."

Nejsem si jistá, že Slavík pase po moci, namítla Barenzie.

Všichni chtějí moc, řekl Symmachus. "Každý svým vlastním způsobem."

Já ne, odpověděla. "Já, můj pane, jsem už našla, co jsem hledala."